

Molitve Mariji i svecima

Molitvu definiramo kao razgovor s Bogom. U njoj ostvarujemo odnos s Njim, a kroz nju izražavamo vjeru u ispunjenje svega onog što nam je potrebno u okviru Božje volje. Vjernici zabilježeni u Bibliji osobne molitve upućivali su izravno Bogu. Naravno, postoji mogućnost u okviru Božje volje da netko moli za nekoga. To je posrednička molitva. U Pavlovim poslanicama često vidimo da apostol moli Boga za svoju braću i sestre (Efežanima 1:15,16; Filipljanima 1:3,4). Naglašavam da su to bile molitve živog apostola za žive ljude. Jakov upućuje vjernike *“da ispovijedaju jedni drugima grijeha i mole jedni za druge da ozdrave”*. (5:16) Spomenuto ispovijedanje ima za cilj izgradnju međusobnog povjerenja i otvaranja vrata za duhovnu pomoć onima koji je nužno trebaju za nadvladavanje slabosti. Također, za bolesne članove crkve trebaju moliti crkvene starješine. Mojsije je za vrijeme svoje službe posredovao za Izraelce. Dakle, koja god kombinacija posredničke molitve bila u pitanju, Pismo jasno uči da u njoj sudjeluju isključivo živi ljudi.

Molitva upućena Mariji ili svecima potpuno je nepoznata praksa u Pismu. U povijesti Izraelaca bilo je puno velikana vjere, kao što su: Abraham, Mojsije, Jakov, David, Ilija i dr. Međutim, u Pismu ne nalazimo potvrdu da su se pripadnici Božjeg naroda ikad molili nekome od njih nakon što je umro. Uzmimo Marijin primjer. Izvještaji iz evanđelja dokazuju da ona nikoga nije uputila da traži njezin zagovor kod Isusa ili da joj se izravno moli. Za vrijeme Isusove zemaljske službe ljudi su za ispunjenje svojih potreba uvijek prilazili Njemu, nikad Mariji. Također, nema zapisa da je bilo tko prišao Mariji i molio je da kod Isusa ishodi pomoć, samo zato što je vjerovao da kao Njegova biološka majka ima povlašten status i mogućnost duhovnog utjecaja. U knjizi Djela ili poslanicama također ne postoji zapis ili apostolska uputa da se vjernici mole Isusovoj

biološkoj majci, bilo za vrijeme njezinog života ili poslije smrti. Shodno tome, molitva nakon njezine smrti besmislena je i ono najvažnije - suprotna objavljenoj Božjoj volji. Unatoč očitoj suprotnosti biblijskom nauku molitva upućena Mariji u katolicizmu zauzima istaknuto mjesto.

Kardinal Franjo Kuharić: “Krunica je jednostavno razmatranje Evanđelja s Marijom.” (Zagreb, 25. ožujka 1993.g.)

Kardinal nije objasnio kako je moguće s mrtvim čovjekom, u ovom slučaju Marijom, bilo što razmatrati, a kamoli Evanđelje Isusa Krista. Većina molitvi upućenih Mariji i svecima spada u skupinu tzv. mehaničkih molitvi. One su napisane u molitvenicima, a katolici ih nabrajaju čitajući iz njih, ili ih već znaju napamet. Kako bilo, trebamo znati da Isus osuđuje molitve nabranjanja. On nas u Matejevom evanđelju upozorava da u molitvi ne nabrajamo (recitiramo) riječi kao ljudi koji ne poznaju Boga. Oni misle da će biti uslišani zbog količine izgovorenih riječi, ali to je zabluda. Gospodinova zapovijed je da ne slijedimo njihov negativan primjer. Koliko je katoličko svećenstvo daleko od Isusovog nauka svjedoče ove i mnoge druge izjave njezinih autoriteta, kao i službeni dokumenti.

Nadbiskup Comastri: “Trebamo moliti krunicu s vjerom ... poticaj je pape Benedikta XVI, koji je uputio tijekom nedjeljnog popodnevnog nagovora, u prigodi blagdana Blažene Djevice Marije od Krunice ...” (katolici.org.)

Drugi vatikanski koncil, lumen gentium: “Neka svi kršćani upravljaju vruće molitve Majci Božjoj i Majci ljudima, da ona koja je svojim molitvama pomagala Crkvu u početku i sada na nebu uzvišena nad sve blažene i anđele, u zajednici sa svim svetima posreduje kod svog Sina ...”

Posebno je problematično to što je Marija pokojnica, kao i većina svetaca kojima se katolici mole.

U Bibliji postoji samo jedan primjer kad je živući pripadnik Božjeg naroda tražio pomoć od pokojnog velikana vjere. To je učinio kralj Šaul. Otišao je do zazivačice duhova i tražio da mu prizove Samuelov duh, kako bi ga savjetovao. On se odazvao, ali mu je jasno stavio do znanja da je ono što je učinio težak grijeh pred Bogom. Dakle, traženje pomoći od mrtvog vjernika nije proglašeno ispravnim činom. Posebno valja naglasiti da se Šaul odlučio za ovakav potez u stanju duhovnog otpadništva, kad više nije mogao uspostaviti odnos s Bogom, niti čuti Njegov glas koji bi mu davao upute.

Na temelju čega se onda može učiti da je biblijski opravdano da vjernici danas u molitvi traže pomoć od pokojnih ljudi, bez obzira je li riječ o Mariji ili bilo kome drugome. Apostol Pavao je napisao trinaest poslanica Novog saveza. Bio je najutjecajniji apostol svoje epohe, kao i onih kasnijih, sve do današnjih dana. Ipak, nikad nikome nije sugerirao da nakon njegove smrti traži pomoć od njega u molitvi ili bilo što slično. Molitva mrtvom čovjeku i vjerovanje da on našu molitvu može prinijeti pred Boga oblik je religioznog spiritizma. Svatko uključen u takvo djelovanje treba znati da čini grijeh. Ljudi koji prakticiraju bilo koji oblik vračarstva, a ne obrate se od grijeha, bit će suočeni s Božjom osudom bacanja u ognjeno jezero, mjesto vječne muke i odvojenosti od Boga (Otkrivenje 21:8).

Stih iz petog poglavlja Otkrivenja nikako se ne može dovesti u vezu s katoličkim vjerovanjem u zagovor mrtvih svetaca ili mogućnost da oni prinose naše molitve Bogu. Ono što vidimo u osmom stihu jest to da se spominju dvadeset i četiri starca. Biblija ne otkriva tko su oni, ali većina teologa smatra da je riječ o dvanaest proroka Starog saveza i dvanaest Isusovih apostola. Iako je ovo tumačenje prihvatljivo, ipak ga trebamo prosuditi s izvjesnom dozom

suzdržanosti. U svakom slučaju, ono što je Bog smatrao potrebnim da znamo, objavio nam je vrlo jasno. U opisu vidimo da starci u rukama drže citre i zlatne čaše pune kada - molitve svetih. Apsolutno ništa iz ovog izvještaja ili iz bilo kojeg dijela Pisma ne sugerira da su molitve živućih vjernika bile upućene starcima, a oni su ih donosili pred Boga. Ono što vidimo jest samo to da drže čaše zlatnog kada. Nije izričito rečeno zašto, samo je konstatirano. Ukoliko je riječ o starcima logično je zaključiti da su to muškarci. U tom slučaju Marija nikako tamo ne bi mogla prebivati. Nadalje, broj svetaca kojima se katolici mole premašuje broj od dvadeset i četiri spomenuta starca.

Svako biblijsko učenje mora biti potvrđeno s dva ili više stihova koji tvore usklađenu duhovnu cjelinu. Ne postoji niti jedan stih u Pismu koji bi povezan s ovim iz Otkrivenja mogao dati svjedočanstvo da je katoličko vjerovanje u molitvu Mariji i svecima duhovno ispravno. Pozivanje samo na taj jedan stih i izvlačenje zaključaka koji iz njega nisu vidljivi, predstavlja smišljeno vađenje Božje riječi iz konteksta i njezino grubo iskrivljavanje, a sve u cilju obrane dotičnih krivovjerja.

Ovo je biblijsko učenje prema kome trebamo uputiti molitvu i u čije ime:

“Što god zamolite od Oca u moje ime, učinit ću, da se proslavi Otac u Sinu.” (Ivan 14:13)

“Zaista, zaista, kažem vam, ako što zamolite od Oca u moje ime, dat će vam.” (Ivan 16:23)